

☆ Anastasia Raikova ☆

TAJEMSTVÍ ŠKOLY SNŮ

NE VŠE BUDE TAKOVÉ,
JAK SE ZDÁ.

♥ PŘÍBĚHY O PŘÁTELSTVÍ, ODVAZE A NÁPADECH,
KTERÉ MĚNÍ ŠKOLU K LEPŠÍMU ♥

Анастасия Райкова

Тajemství školy snů

<https://litres.ru/74328873>

SelfPub; 2026

Аннотация

Co kdyby škola učila nejen matematiku a češtinu, ale také přemýšlet, spolupracovat a hledat vlastní řešení?

Tajemství školy snů je moderní příběh pro děti od 7 do 12 let o přátelství, odvaze a kritickém myšlení. Nenápadnou formou otevírá témata, se kterými se dnešní děti setkávají každý den – umělá inteligence, internet, sociální sítě, týmová práce, rozhodování i ověřování informací.

Na konci každé kapitoly čeká čtenáře Míšův deník a krátká Fráze do kapsy, která pomáhá přenést myšlenky z příběhu do běžného života.

Kniha podporuje zvědavost, samostatné přemýšlení, empatii a odvahu klást otázky. Protože ne všechno je takové, jak se zdá.

Анастасия Райкова

Tajemství školy snů

Slovo autorky

Milý čtenáři!

Věřím, že ty nejdůležitější objevy začínají jednoduchou otázkou: „**A proč?**“

Právě proto se postavy této knihy nebojí pochybovat, hledat odpovědi a občas se i splést. Protože právě tak vznikají ty nejzajímavější nápady.

Doufám, že si tuhle cestu spolu s Míšou a jeho kamarády užiješ.

Příjemné čtení!

Anastasia Raikova

Kapitola 1. Poslední den léta

— Poslední den léta se přece nedá strávit doma, — řekla mamka a nakoukla do pokoje. — Půjdeme do parku?

— A bude zmrzlina?

— Bude.

— Tak jdeme.

Za pár minut jsme už kráčeli po známé cestičce.

Kdo vůbec vymyslel poslední den léta?

Připadá mi, že celý srpen uteče snad třikrát rychleji.

V parku bylo tolik lidí, jako by nikdo nechtěl léto pustit. Houpačky vrzaly, malé děti běhaly za bublinkami a z fotbalového hřiště se pořád ozývalo:

— Přihraj!

— Sem!

Hned jsem si vzpomněl, jak jsme s dědou hrávali fotbal. Z mých povedených přihrávek měl vždycky skoro stejnou radost jako z gólů. Místo branek jsme dávali čtyři plastové lahve. Někdy mi dokonce připadalo, že svou branku schválně udělal o trochu širší než tu moji.

Kdyby nás babička nevolala na čaj, asi bychom hráli až do tmy.

— Zdá se mi, že se tu někdo ptal na zmrzlinu, — připomněla mamka.

Jasně. Zašli jsme do kavárny.

Než si mamka vybrala příchut', stihl jsem si to třikrát rozmyslet.

Nakonec jsem si vzal jahodovou. A skoro hned mi došlo, že jsem měl chuť na citronovou.

Telefon krátce pípнул.

Matěj: „*Nutně do Štábu.*“

Co zase vymyslel?

Celé léto mi Matěj posílal hlasovky. Někdy byly tak dlouhé, že by bylo jednodušší jet za ním na chalupu tři sta kilometrů, než

je poslouchat až do konce.

S Viki jsme skoro celé léto taky hráli online.

A ukázalo se, že kamarádit se dá, i když se nevidáte každý den.

S mamkou jsme se domluvili, že si pro mě přijde za hodinu.

Tak jsem se k našemu dubu skoro rozběhl.

Nazvali jsme ho Štábem už v první třídě. Jednou jsme si prostě řekli, že pod tak velkým dubem se určitě musí dít důležité věci. A od té doby to tak zůstalo: když někdo napsal „**do Štábu**“, nebylo potřeba nic vysvětlovat.

Matěj seděl na silném kořeni, jednu nohu měl pod sebou a něco rychle psal do kostkovaného sešitu.

— Konečně, — řekl a podal mi sešit.

Nahoře bylo napsáno:

Plán na druhou třídu.

Pod tím zatím zářil jen jeden bod:

1. Nechodit pozdě aspoň jeden měsíc.

— Pro začátek to stačí, — řekl jsem.

V tu chvíli přišla Viki.

— Co to máte?

— Plán na celý rok, — odpověděl Matěj.

Viki přelétla očima stránku.

— Tak tam přidejte: nehádát se kvůli hloupostem.

— A něco vyhrát, — řekl jsem.

— Cokoli, — upřesnil Matěj.

Ještě chvíli jsme se dohadovali, co je důležitější — vyhrávat, nebo se nehádát. Nakonec jsme se shodli, že nejlepší bude obojí.

Dole na stránce přibyl ještě jeden řádek:

Udělat něco, na co budeme vzpomínat celý rok.

Matěj udělal tečku a spokojeně přikývl.

— Teď už to vypadá jako opravdový plán.

Ustoupil jsem o krok, abych si ho ještě jednou prohlédl,
zakopl o tlustý kořen a málem spadl.

Zašustilo suché listí.

— Opatrně, — řekla Viki.

— Díky.

Podíval jsem se dolů.

U kořene ležel složený papírek. Jako by ho sem přinesl vítr.
Jeden rožek byl trochu rozložený a byla na něm vidět slova:

„NE VŠECHNO...“

— Podívejte!

Dřepl jsem si a opatrně papírek zvedl.

Byl úplně obyčejný. Trochu pomačkaný, bez obrázků. Hned
jsem ho rozložil.

Uprostřed bylo velkými písmeny napsáno:

„NE VŠECHNO BUDE TAKOVÉ, JAK SE ZDÁ.“

Několik vteřin jsme jen mlčeli.

Pak Matěj řekl:

— Zvláštní vzkaz.

— Já jsem zatím znala jen lístečky jako „jablka, tvaroh,
máslo“, — přikývla Viki.

— Nebo „nakrm kočku“, — přidal se Matěj.

Ještě několik minut jsme si lámali hlavu nad tím vzkazem.

Žádný nový nápad už nepřišel.

— Míšo! — ozval se mamčin hlas.

— Už jdu!

Papírek skončil v kapse.

— Jen ho neztrať, — řekl Matěj.

— Neztratím.

— Zítra po škole?

— Platí.

Zamávali jsme si a každý jsme se vydali svou cestou.

Míšův deník

Asi má Matěj pravdu.

Když něčemu nerozumíš, nemusíš hned vymýšlet tu nejšílenější možnost.

Nejdřív je lepší zkusit najít tu úplně obyčejnou.

I když... zatím jsme žádnou obyčejnou nenašli.

Fráze do kapsy: Ne všechno je hned jasné.

Kapitola 2. Škola snů

Ve třídě to vonělo čerstvou barvou, novými sešity a ještě něčím typicky školním, co se nedá vysvětlit, ale po prázdninách to člověk pozná hned.

Vešel jsem dovnitř a na chvíli se zastavil u dveří. Skoro všechno bylo stejné jako loni: naše lavice, tabule, skříň s

učebnicemi. Dokonce i paní učitelka Horáková zase stála u okna.

Jenže teď už jsme byli druháci.

Matěj už seděl na svém místě a něco kreslil do sešitu. Podle toho, jak si ho pečlivě zakrýval rukou, bylo jasné, že chystá nějaký další vtípek.

Sedl jsem si vedle něj a vytáhl nový penál. Na lavici vypadal skvěle a rozhodl jsem se, že dnes Matějovi rozhodně nedovolím, aby ho omylem umazal.

První hodina utekla rychle. Povídali jsme si, co jsme dělali o prázdninách, a snažili se vzpomenout, jak se správně píšou některá slova. Ukázalo se, že za dva měsíce prázdnin dokáže mozek klidně zapomenout i něco, co nám předtím připadalo úplně jasné.

O velké přestávce jsem si poprvé pořádně prohlédl novou holku. Jmenovala se Eliška. Seděla sama, listovala v notýsku a vypadala úplně v klidu. Jako by ji první den v nové třídě vůbec nestresoval.

Matěj k ní samozřejmě přišel jako první. Za pět minut jsme už věděli, že Eliška hraje Roblox a o hrách toho ví víc než spousta našich spolužáků.

— A Minecraft? — zeptal jsem se.

— To snad ani nemusíš říkat.

Po tomhle jsme se definitivně shodli, že s Eliškou bude legrace. Ale měla i další talent.

Hned v další hodině se ukázalo, že umí skvěle vysvětlovat.

Paní učitelka Horáková nám dala krátký úkol a já jsem se

zasekl u jedné části. Přečetl jsem si zadání několikrát, ale pořád jsem nevěděl, co mám dělat. Eliška se podívala do mého sešitu a potichu mi ukázala, kde dělám chybu. Zkusil jsem to znovu — a vyšlo to.

Matěj málem hvízdal údivem.

— No teda, — řekl.

Eliška nic neřekla, jen se usmála. Hned jsem se vedle ní cítil tak nějak v pohodě.

Po třetí hodině nám paní učitelka Horáková řekla, že nás dnes čeká ještě jeden důležitý úkol.

Napsala na tabuli:

ŠKOLA SNŮ

Ukázalo se, že tenhle projekt bude na celý školní rok. Naším úkolem bylo vymyslet školu, ve které by se dětem dobře učilo, odpočívalo, sportovalo, povídalo si a používalo moderní technologie.

A na konci jsme měli představit, co jsme vymysleli. Ne jen obrázek, ale skoro skutečný model školy snů se vším, co sami vymyslíme.

Matěj zvedl ruku jako první.

— A bude tam zmrzlina?

Paní učitelka Horáková se na něj podívala.

— A proč ne?

Matěj se zamyslel.

— Tak to mě teda zajímá!

Potom už se třída nedala zastavit. Jako by někdo otevřel

stavidla — nápady se hrnuly jeden za druhým.

Někdo navrhl roboty, někdo bazén a někdo obrovskou hernu s VR brýlemi. Jeden kluk řekl, že ve škole by vůbec neměly být domácí úkoly.

— A co byste pak dělali doma? — zeptala se paní učitelka Horáková.

— Jen bychom odpočívali.

S tím všichni souhlasili.

Navrhl jsem velké sportovní hřiště s trenažéry pro astronauty.

Eliška řekla, že tam určitě musí být velká knihovna a také místo pro ty, kteří si někdy chtějí být v klidu a tichu.

To se mi líbilo.

Pak navrhla počítačovou zónu s AI pomocníkem, který by uměl vysvětlovat složité věci.

Matěj hned ožil.

— A uměl by dělat domácí úkoly?

— Ne, — řekla paní učitelka Horáková.

— A kdybych ho poprosil hodně slušně?

Všichni se zasmáli.

Paní učitelka Horáková se taky usmála, ale hned dodala, že AI můžeme používat k hledání nápadů, vysvětlování a kontrole, ale přemýšlet za nás nebude.

Podíval jsem se na tabuli. Vznikala z toho docela zvláštní škola: trampolíny, zmrzlina, roboti, trenažéry pro astronauty, bazén na střeše. A to všechno se nějak mělo vejít do jedné budovy.

— A co kdybychom prostě postavili školu velkou jako nákupní centrum? — navrhl Matěj.

Třída souhlasně zabzučela.

Jenže pak paní učitelka Horáková řekla něco, co všechno najednou zkomplikovalo. Nestačilo jen vymyslet krásnou školu. Nejdřív jsme měli zjistit, co děti opravdu potřebují.

Dostali jsme krátké dotazníky.

„Co se ti ve škole líbí? Co ti chybí? Co bys chtěl změnit? Kde se ti dobře pracuje? Co ti vadí?“

Podíval jsem se na otázky a trochu jsem se zarazil.

Každé dítě si vlastně představovalo jinou školu snů. A taková opravdová škola by je všechny nějak musela dokázat spojit.

O přestávce jsme s Matějem probírali náš projekt. Přišla k nám Eliška a o minutu později se k nám — k překvapení všech — přidal i Denis.

Denis se do takových rozhovorů většinou nemíchal.

— A co bezpečnost? — zeptal se.

— Jakou? — podivil se Matěj.

— Na internetu.

Podívali jsme se na sebe.

Denis pokrčil rameny.

— Jestli je to škola mých snů, stejně tam budou všichni na internetu. Tak musíme vymyslet, jak zařídit, aby tam nikdo nikoho nepodváděl nebo se nikomu nehacknul do účtu.

To řekl a odešel.

Matěj se za ním podíval.

— Divné...

Taky mě to překvapilo.

Od první třídy byl Denis považovaný za největšího vtipálka. Nejrychleji vymýšlel legrační přezdívky, jízlivé odpovědi a různé vtípky. Učitelé často jen vzdychali, spolužáci se někdy smáli a jindy urazili, ale vážné rozhovory od něj skoro nikdo nečekal.

Možná právě proto jeho nápad zněl tak překvapivě.

Ale to nejdivnější přišlo až později.

Po poslední hodině jsem se vrátil do třídy pro zapomenutý sešit. Na tabuli vedle názvu projektu někdo napsal:

A CO KDYŽ TAKOVÁ ŠKOLA NEBUDE PRO KAŽDÉHO?

Přečetl jsem si to znovu.

Pod první větou se objevila ještě druhá:

A CO KDYŽ JE KAŽDÉ DÍTĚ JINÉ?

Byl jsem si jistý, že ráno tam nic takového nebylo.

Paní učitelka Horáková někam odešla.

Ve třídě už nikdo nebyl.

Zapsal jsem si ty věty do sešitu, abych je pak mohl říct Matějovi.

Ten den jsem měl první trénink plavání po prázdninách. Tři měsíce bez plavání stačily na to, abych zapomněl, kde je šatna. Nohy mě tam ale nějak samy zavedly.

Stará plavecká čepice se našla úplně na dně sportovní tašky. Natáhl jsem si ji až na druhý pokus. Byla nějak podezřele těsná.

Trenér se na mě podíval, usmál se a řekl:

— Vyroslt jsi.

Vypadalo to, že plavecká čepice s ním úplně souhlasí.

Doma se mě mamka hned začala vyptávat:

— Tak co škola? Co je nového? Jak se máš se spolužáky? Je tam někdo nový?

— Jo. Jedna holka, Eliška.

— A jaká je?

— V pohodě, — pokrčil jsem rameny. — Asi se skamarádíme.

Mamka se z nějakého důvodu usmála tak široce, jako bych jí právě oznámil něco strašně důležitého.

Upřímně jsem nechápal proč. Podle mě to byla prostě jen nová holka ve třídě.

Kočka Lucinka se celý večer snažila dostat do mého batohu. Možná si myslela, že zítra jde do školy taky.

Kéž by tam mohla jít místo mě.

Míšův deník

Dnes mě napadlo, že kdyby kočky chodily do školy, dostávaly by za spaní vždycky jedničku.

Lucinka by byla určitě premiantka.

Fráze do kapsy: Každý je dobrý v něčem jiném.

Kapitola 3. Dobrá otázka

Ráno mamka asi deset minut hledala klíče, než se ukázalo, že je celou dobu měla v kapse vlastního kabátu.

— Aha, tady jste, — řekla mamka, jako by se klíče schválně rozhodly hrát si s ní na schovávanou.

Nic se nedělo. Na běhání do školy jsme si zvykli už v první třídě, abychom nechodili pozdě a paní učitelka nám nic neříkala.

U lavice mě čekal Matěj s obrázkem v ruce a podle jeho výrazu bylo jasné, že nudný den dneska nehrozí.

Jeho škola snů byla obrovská — skleněná budova, fotbalové hřiště na střeše, bazén, trampolíny a něco, co vypadalo hodně jako horská dráha. Nejvíc místa na obrázku ale zabírala parkovací plocha pro elektrická autíčka.

Vypadalo to, že Matěj se rozhodl, že když už snít, tak rovnou o všem kromě vyučování.

Právě v tu chvíli přišla Eliška.

Pozorně si obrázek prohlédla.

— Vypadá to skvěle. Jen není jasné, kdy se budeme učit. Při tolika zábavě.

Matěj se na svůj návrh podíval ještě jednou.

— Asi... po bazénu. Před mistrovstvím v pojídání zmrzliny.

— Tak na matematiku zbude asi pět minut.

— Tak budeme počítat rychleji.

V hodině nás paní učitelka Horáková rozdělila do skupin.

— Dnes začneme s opravdovým projektem. Ale nejdřív budeme přemýšlet sami. Internet a umělou inteligenci zapojíme až později. Nejdřív mě zajímá, na co přijdete vy.

Eliška promluvila jako první:

— Myslím, že ve škole by určitě měla být tichá zóna. Když je kolem moc hluku, můžeš tam na chvíli zajít a jen tak si posedět.

Matěj se na ni překvapeně podíval.

— Ve škole? A proč?

V tu chvíli byla naše třída tak hlučná, jako by někdo pustil hudbu na nejvyšší hlasitost.

— Dobře, — uznal. — Asi se bude hodit.

Seznam rychle rostl: interaktivní knihovna, ve které by knihy samy doporučovaly, co si přečíst dál; sportovní hřiště s trenažéry jako pro astronauty; počítačová zóna na tvorbu her a robotů; dílna s 3D tiskárnami, kde by se dalo vytisknout skoro všechno, co si člověk vymyslí; místa, kde si člověk může v klidu popovídat nebo být chvíli sám; pracovní zóny, kde se dá pracovat ve stoje, na velkých polštářích, na gymnastických míčích nebo dokonce na podlaze.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.